

Going for a Beer

Auteur: Robert Coover

Vertaler: Jorrit Bosma.

Even een biertje drinken

Hij blijkt in de buurtkroeg een biertje te drinken ongeveer op hetzelfde moment dat hij begon te overwegen daarheen te gaan om er eentje te nemen. Eigenlijk heeft hij hem al op. Misschien neemt hij er nog een, denkt hij, terwijl hij hem achteroverslaat en een derde bestelt. Iets verderop zit een jonge vrouw, die er niet bepaald goed uitziet maar goed genoeg, en waarschijnlijk goed is in bed, wat ze inderdaad is. Heeft hij zijn biertje wel opgedronken? Geen idee. De hamvraag is: Genoot hij van zijn orgasme? Had hij er wel een? Dat vraagt hij zich af in de mistige, nachtelijke straten onderweg naar huis vanaf haar flat. Die volgepropt bleek met van die Kewpie-poppen die je op de kermis kunt winnen, en ze hadden een afspraakje, herinnert hij zich, om naar zo'n kermis te gaan. Daar wint ze er nog een – ze heeft er aanleg voor. Waarop ze zich weer in haar flat bevinden, waar ze hun kleren uitdoen en zij opgewonden haar nieuwe pop ligt te knuffelen op haar bed dat ermee bezaaid is. Hij kan zich niet voor de geest halen wanneer hij voor het laatst geslapen heeft, en weet niet meer zeker, terwijl hij door de nachtelijke straten zwalkt, nog steeds mistig, waar zijn eigen flat is, zijn orgasme, als hij er een had, al een vervagende herinnering. Misschien kan hij maar beter met haar terug naar die kermis gaan, denkt hij, waar ze nog een Kewpie-pop wint (dit is op zijn minst hun tweede afspraakje, misschien wel hun vierde), en deze keer gaan ze romantisch een slaapmutsje drinken in de kroeg waar ze elkaar ontmoet hebben. Waar een potige gast haar lastig begint te vallen. Hij komt tussenbeide en zij verschijnt aan zijn ziekenhuisbed en geeft hem een van haar Kewpie-poppen om hem gezelschap te houden. Wat haar manier is om uitdrukking te geven aan hun band, of dat veronderstelt hij, terwijl hij het ziekenhuis op krukken verlaat en niet zeker weet welk deel van de stad dit is. Of welk deel van het jaar. Hij besluit dat het hoog tijd is een eind te maken aan de verhouding, hij wordt gek van haar, maar dan komt die potige gast opdagen op hun bruiloft en biedt zijn excuses aan voor het pak slaag dat hij hem gaf. Hij had niet in de gaten, zegt hij, hoe serieus het was tussen hen. Als huwelijksgeschenk geeft hij een tegoedbon voor twee gratis drankjes in de kroeg waar ze elkaar ontmoet hebben en twee witte zijden lintjes voor aan zijn krukken. Tijdens de plechtigheid dragen ze Kewpie-poppen mee, die waarschijnlijk getuigen van een nauwelijks verholen symboliek, en dat doen ze inderdaad. Het kind dat ze hem baart, van hem of van een

ander, helpt hem herinneren, alsof hij eraan herinnerd moet worden, dat de tijd snel voorbijvliegt. Hij heeft nu verantwoordelijkheden en besluit te controleren of hij nog steeds het baantje heeft dat hij had toen hij haar ontmoette. Dat heeft hij. Zijn afwezigheid, als hij afwezig is geweest, lokt geen commentaar uit, maar hij wordt ook niet gefeliciteerd met zijn huwelijk, ongetwijfeld omdat hij – het begint hem nu te dagen – verloofd was met een van zijn collega's voordat hij zijn vrouw ontmoette en zijn teamgenoten al een verlovingsfeest voor hen georganiseerd hadden, dus balen ze waarschijnlijk van het geld wat ze al aan cadeaus hebben uitgegeven. Het is gênant en de sfeer is een tikkeltje vijandig, maar hij heeft een kind op de crèche en een volgende op komst, dus wat moet hij dan? Nou, hij heeft die tegoedbon nog steeds niet verzilverd, dus, ten eerste, wat kan het schelen, kan hij wel even een biertje drinken, of een tweede, en een derde kan er ook wel af. Iets verderop zit een jonge vrouw, die eruitziet alsof ze waarschijnlijk goed is in bed, maar het is zijn vrouw niet en hij heeft geen zin om overspel te plegen, of dat maakt hij zichzelf wijs, terwijl hij op de rand van haar bed zit met zijn broek op de enkels. Trekt hij zijn broek aan of uit? Hij weet het niet zeker, maar nu sjort hij hem op en hinkt naar huis, zijn krukken-met-lintjes heeft hij ergens achtergelaten. Thuisgekomen ziet hij alle Kewpie-poppen, die op een plank gezet waren toen de baby's kwamen, her en der verspreid door de flat liggen, onthoofd en met geamputeerde ledematen. Een van de baby's is aan het huilen, dus, terwijl hij op het fornuis een flesje melk opwarmt, gaat hij het slaapkamertje binnen om de baby een speen te geven en ontdekt een briefje van zijn vrouw vastgespeld aan het pyjamaatje, er staat op dat ze naar het ziekenhuis is om nog een baby te krijgen en dat hij maar beter weg kan zijn wanneer ze weer terugkomt, omdat ze hem anders af zal maken. Hij gelooft haar, dus al snel bevindt hij zich weer op straat en vraagt hij zich af of hij dat flesje wel aan de baby heeft gegeven of dat het nog steeds op het fornuis staat weg te pruttelen. Hij loopt langs zijn oude buurtkroeg en komt in de verleiding maar besluit dat hij genoeg narigheid heeft meegemaakt voor een heel leven en hij staat op het punt om door te lopen wanneer hij aangehouden wordt door die bullebak die hem een pak slaag had gegeven en die hem nu een sigaar geeft omdat hij net vader is geworden en hem meesleept naar de kroeg voor een feestelijk drankje, of, eigenlijk, meerdere drankjes, hij is de tel kwijt. De feestelijkheden zijn echter al voorbij en de nieuwbakken vader, die getrouwd is met dezelfde vrouw die hem eruit bonjourde, zit huilend boven zijn bier te klagen over huwelijks beslommeringen en feliciteert hem ermee dat hij eraan ontsnapt is, de bofkont. Maar hij voelt zich geen bofkont, vooral niet wanneer hij iets verderop een jonge vrouw ziet zitten die eruitziet alsof ze waarschijnlijk goed is in bed en hij besluit voor te stellen om naar haar huis te gaan, maar het is te laat – ze is er al vandoor met de man die hem

een pak slaag gaf en zijn vrouw afpakte. Dus neemt hij nog maar een biertje en vraagt zich af waar hij eigenlijk zou moeten wonen, en hij realiseert zich – het is een opmerking van de barman die hem een gratis biertje voorzet – dat het leven kort en wreed is en dat hij dood zal zijn voor hij er erg in heeft. Hij heeft gelijk. Een paar biertjes en orgasmen later – sommige herinnert hij zich vagelijk, de meeste niet – komt een van zijn zonen, die nu een autocoureur is en de baas van het bedrijf waar hij ooit voor werkte, aan zijn doodsbed zitten en verontschuldigt zich voor zijn late komst (ik ging even een biertje drinken, pa, van het een kwam het ander) en zegt dat hij hem zal missen maar dat het waarschijnlijk beter is zo. Beter voor wat? vraagt hij, maar zijn zoon is weg, als hij er ooit al was. Nou... je weet wel... het leven, zegt hij tegen de zuster die het laken over zijn gezicht trekt en zijn bed wegrijdt.

Going for a Beer

By [Robert Coover](#)

He finds himself sitting in the neighborhood bar drinking a beer at about the same time that he began to think about going there for one. In fact, he has finished it. Perhaps he'll have a second one, he thinks, as he downs it and asks for a third. There is a young woman sitting not far from him who is not exactly good-looking but good-looking enough, and probably good in bed, as indeed she is. Did he finish his beer? Can't remember. What really matters is: Did he enjoy his orgasm? Or even have one? This he is wondering on his way home through the foggy night streets from the young woman's apartment. Which was full of Kewpie dolls, the sort won at carnivals, and they made a date, as he recalls, to go to one. Where she wins another—she has a knack for it. Whereupon they're in her apartment again, taking their clothes off, she excitedly cuddling her new doll in a bed heaped with them. He can't remember when he last slept, and he's no longer sure, as he staggers through the night streets, still foggy, where his own apartment is, his orgasm, if he had one, already fading from memory. Maybe he should take her back to the carnival, he thinks, where she wins another Kewpie doll (this is at least their second date, maybe their fourth), and this time they go for a romantic nightcap at the bar where they first met. Where a brawny dude starts hassling her. He intervenes and she turns up at his hospital bed, bringing him one of her Kewpie dolls to keep him company. Which is her way of expressing the bond between them, or so he supposes, as he leaves the hospital on crutches, uncertain what part of town he is in. Or what part of the year. He decides that it's time to call the affair off—she's driving him crazy—but then the brawny dude turns up at their wedding and apologizes for the pounding he gave him. He didn't realize, he says, how serious they were. The guy's wedding present is a gift certificate for two free drinks at the bar where they met and a pair of white satin ribbons for his crutches. During the ceremony, they both carry Kewpie dolls that probably have some barely hidden significance, and indeed do. The child she bears him, his or another's, reminds him, as if he needed reminding, that time is fast moving on. He has responsibilities now and he decides to check whether he still has the job that he had when he first met her. He does. His absence, if he has been absent, is not remarked on, but he is not congratulated on his marriage, either, no doubt because—it comes back to him now—before he met his wife he was engaged to one of his colleagues and their co-workers had already thrown them an engagement party, so they must resent the money they spent on gifts. It's embarrassing and the atmosphere is somewhat hostile, but he has a child in kindergarten and another on the way, so what can he do? Well, he still hasn't cashed in the gift certificate, so, for one thing, what the hell, he can go for a beer, two, in fact, and he can afford a third. There's a young woman sitting near him who looks like she's probably good in bed, but she's not his wife and he has no desire to commit adultery, or so he tells himself, as he sits on the edge of her bed with his pants around his ankles. Is he taking them off or putting them on? He's not sure, but now he pulls them on and limps home, having left his beribboned crutches somewhere. On arrival, he finds all the Kewpie dolls, which were put on a shelf when the babies started coming, now scattered about the apartment, beheaded and with their limbs amputated. One of the babies is crying, so, while he warms up a bottle of milk on the stove, he goes into its room to give it a pacifier and discovers a note from his wife pinned to its pajamas, which says that she has gone off to the hospital to have another baby and she'd better not find him here when she gets back, because if she does she'll kill him. He believes her, so he's soon out on the streets again, wondering if he ever gave that bottle to the baby, or if it's still boiling away on the stove. He passes the old neighborhood bar and is tempted but decides that he has had enough trouble for one lifetime and is about to walk on when he is stopped by that hulk who beat him up and who now gives him a cigar because he's just become a father and drags him into the bar for a celebratory drink, or, rather, several, he has lost count. The celebrations are already over, however, and the new father, who has married the same woman who threw him out, is crying in his beer about the miseries of married life and congratulating him on being well out of it, a lucky man. But he doesn't feel lucky, especially when he sees a young woman sitting near them who looks like she's probably good in bed and decides to suggest that they go to her place, but too late—she's already out the door with the guy

who beat him up and stole his wife. So he has another beer, wondering where he's supposed to live now, and realizing—it's the bartender who so remarks while offering him another on the house—that life is short and brutal and before he knows it he'll be dead. He's right. After a few more beers and orgasms, some vaguely remembered, most not, one of his sons, now a racecar driver and the president of the company he used to work for, comes to visit him on his deathbed and, apologizing for arriving so late (I went for a beer, Dad, things happened), says he's going to miss him but it's probably for the best. For the best what? he asks, but his son is gone, if he was ever there in the first place. Well . . . you know . . . life, he says to the nurse who has come to pull the sheet over his face and wheel him away. ☐